

Sygn. akt VI ACa 38/07



ODPIE

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 maja 2007 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny
w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Barbara Godlewska - Michalak
Sędzia SA Zofia Markowska
Sędzia SO (del.) Irena Piotrowska
Protokolant ref. staż. Elżbieta Skowron

po rozpoznaniu w dniu 8 maja 2007 r. w Warszawie
na rozprawie
sprawy z powództwa Wojciecha Z
przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki
o udzielenie koncesji
na skutek apelacji powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie, Sądu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów
z dnia 20 września 2006 r. sygn. akt XVII AmE 117/05

1. oddała apelację
2. zasądza od Wojciecha Z na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270zł (dwieście siedemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów procesu za II instancję

UZASADNIENIE

Decyzją nr DPE/ 199 /2005 Prezes Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21.X.2005 r. odmówił udzielenia Wojciechowi Z. prowadzącemu działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

Wydając decyzję Prezes URE ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskiem z dnia 11.VI.2004 r. Wojciech Z. wniósł o udzielenie koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi w formie sprzedaży hurtowej w ramach pośrednictwa handlowego oraz sprzedaży paliw – oleju napędowego przy wykorzystaniu wynajmowanej cysterny na terenie całego kraju.

Wojciech Z. prowadzi działalność w zakresie hurtowego obrotu paliwami w znacznej skali (ponad 5,ln zł rocznie). Dochód, jaki uzyskał z prowadzenia tej działalności za 2004 r. wyniósł 34.943,84 zł przy obrocie 5.550.676 zł.

Środki finansowe, jakimi dysponuje W. Z. są środkami obrotowymi i są one niewystarczające dla zapewnienia prawidłowego wykonywania działalności w zakresie hurtowego obrotu paliwami w wysokości określonej na ponad 5 mln zł. W ocenie Prezesa URE środki takie nie wystarczą na ewentualne zaspokojenie roszczeń osób trzecich mogących powstać na skutek niewłaściwego prowadzenia działalności objętej koncesją, w tym szkód w środowisku i wobec tego postanowieniem z dnia 17.VI.2005 r. uzależnił udzielenie koncesji od złożenia zabezpieczenia majątkowego w wysokości 400.000 zł w jednej z następujących form gwarancji ubezpieczeniowej, gwarancji bankowej, umowy gwarancyjnej z osobami fizycznymi lub prawnymi mającymi siedzibę w Polsce w terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia.

Termin ten został na wniosek W. Z. przedłużony do 30.IX.2005 r.

W. Z. nie złożył zabezpieczenia majątkowego.

W tym stanie rzeczy Prezes URE odmówił W. W. udzielenia koncesji uznając, że środki finansowe, którymi dysponuje nie zapewniają prawidłowego wykonywania działalności.

Decyzją tę zaskarżył W. Z. . Wskazując na naruszenie art. 38 w zw. z art. 33 ustawy z dnia 10.IV.1997 r. prawo energetyczne przez przyjęcie, że nie posiada środków finansowych zapewniających prawidłowe wykonanie koncesji, a w szczególności wypłacanie odszkodowań i przyjęcie konieczności złożenia przez niego zabezpieczenia majątkowego. W. Z. powołał się na bilans sporządzony na dzień 30.IX.2005 r. z którego wynika, że w obrocie kasowym dysponuje kwota 220.000 zł oraz kapitałem własnym w wysokości 90.000 zł. Nie złożył do odwołania bilansu za 2005 r.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego odwołanie.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrokiem z dnia 20 września 2006 r. oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy uznał za prawidłowo ustalony stan faktyczny wynikający z decyzji oddalającej wniosek powoda o udzielenie koncesji. Ustalenia te uzupełnił jedynie o twierdzenia powoda, którym dał wiarę, że część paliwa nabywa za środki własne, a na pozostałą część w razie potrzeby zaciąga kredyt kupiecki, krótkoterminowy. W ocenie Sądu Okręgowego Prezes URE odmawiając udzielenia koncesji nie naruszył przepisów prawa energetycznego, a twierdzenia powoda zawarte w odwołaniu nie zostały potwierdzone żadnymi dowodami, stąd należy podzielić ustalenia faktyczne Prezesa URE zawarte w decyzji, że powód nie dysponuje odpowiednimi środkami finansowymi zapewniającymi prawidłowe wykonywanie działalności objętej ewentualną koncesją. Środki finansowe, którymi dysponuje powód nie przekraczają 100.000 zł, a przy prowadzeniu działalności w zakresie obrotu paliwami w kwocie 5 mln zł rocznie nie są one wystarczające na prawidłowe jej wykonywanie. Uzależnienie, zatem udzielenia koncesji od zabezpieczenia majątkowego było zasadne.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją powód.

Powołując się na naruszenie materialnego oraz sprzeczność ustaleń Sadu z treścią materiału dowodowego zebranego w sprawie jak również prawa procesowego, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania ewentualnie wniósł o zmianę wyroku i orzeczenie o udzieleniu koncesji.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie można podzielić poglądu skarżącego, że wydając wyrok Sąd Okręgowy dopuścił się naruszenia prawa procesowego przez brak uzasadnienia, na czym polegała nietrafność zarzutów powoda zawarta w odwołaniu od decyzji Prezesa URE.

Wbrew poglądowi apelacji Sąd Okręgowy wskazał, na czym polega nietrafność podniesionych w odwołaniu, zarzutów powoda, wskazując w ramach ustaleń faktycznych na następujące okoliczności: nie złożeniu przez powoda zabezpieczenia majątkowego, od czego Prezes URE uzależnił udzielenie koncesji, a które to uzależnienie jest uzasadnione w świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego w ramach postępowania administracyjnego; jak również nie wykazanie przed Sądem Okręgowym twierdzeń przedstawionych w odwołaniu.

Nie złożenie zabezpieczenia majątkowego dało Prezesowi URE asumpt do wnioskowania o braku odpowiednich środków finansowych zapewniających prawidłowe wykonywanie działalności koncesyjnej, które to wnioskowanie Sąd Okręgowy podzielił i podtrzymał powyższe ustalenia. Nie złożenie zaś bilansu uniemożliwiło poczynienie ustaleń, co do wskazywanych przez W. Z. środków finansowych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego stanowisko Sądu Okręgowego jest prawidłowe a podnoszony zarzut apelacyjny nietrafny.

Nie zasługuje także na podzielenie zarzut sprzeczności ustaleń Sądu z treścią materiału dowodowego zebranego w sprawie.

Z podzielonych przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych poczynionych przez Prezesa URE wynika, że powód posiada środki finansowe w wysokości ok. 100.000 zł. Zdaniem skarżącego posiadanie takiej kwoty pozwoli mu na ewentualne pokrycie szkód związanych z handlem paliwami.

Stanowisko to można uznać jedynie za polemiczne w stosunku do poglądu wyrażonego przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu. Powód pomija, bowiem, że Prezes URE badając zgodnie z przepisami prawa energetycznego oraz ustawy o swobodzie działalności gospodarczej czy powód dysponuje określonymi środkami uznał, że przesłanki do wnioskowania o ich istnieniu nie dają podstaw do sformułowania jednoznacznego wniosku będącego wynikiem niezawodnego wnioskowania, stąd uzależnił wydanie

koncesji od złożenia zabezpieczenia majątkowego w wysokości 400.000 zł. Wskazując na taką wysokość zabezpieczenia majątkowego podał, że prowadzenie działalności w zakresie ewentualnie objętym koncesją może spowodować powstanie roszczeń osób trzecich, a roszczenia te mogą dotyczyć wysokich kwot. Powód z twierdzeniami tymi nie polemizował, nie podważał ich w trakcie trwania postępowania administracyjnego, a z wniosku o zmianę decyzji wnosił o przedłużenie terminu wobec prowadzonych negocjacji co do udzielenia zabezpieczenia.

Obecna, zatem argumentacja, że kwota 100.000 zł jest kwotą wystarczającą dla pokrycia ewentualnych roszczeń osób trzecich musi być uznana za dowolną i polemiczną w stosunku do ustaleń Sądu. Zaspokojenie, bowiem ewentualnych roszczeń osób trzecich mogłoby spowodować niemożność prowadzenia dalszej działalności i tym samym spełnienia świadczeń umownych w zakresie prowadzonej działalności, a ta rocznie miałyby być prowadzona w wysokości 5 mln zł, co oznaczałoby miesięcznie ok. 416.667 zł. Kwota, zatem własnego kapitału nie byłaby wystarczającą na działalność miesięczną, co pociągałoby za sobą konieczność korzystania z kredytu kupieckiego, który należy spłacać. Z postępowania dowodowego przeprowadzonego przed organem administracji wynika, że powód nie dysponuje własnym majątkiem w postaci stacji paliw, a jedynie wynajmuje autocysternę.

Pojęcie środków finansowych, o którym mowa w art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy z 1997 r. - Prawo energetyczne oznacza kapitał odpowiedniej wielkości. Środki finansowe umożliwiające prawidłowe prowadzenie działalności mogą stanowić zarówno kapitały własne, jak i obce. Ustawa nie przesądza proporcji pomiędzy tymi kapitałami, chociaż z pewnością może mieć ona wpływ na ocenę zdolności do właściwego funkcjonowania na rynku. Podmiot ubiegający się o koncesję powinien wykazać dysponowanie odpowiednimi kapitałami w momencie składania wniosku lub udokumentować możliwość ich uzyskania w przyszłości. Dowodem takim mogą być Np. umowy zawarte z przyszłymi inwestorami, bankami lub innymi instytucjami kredytowymi, uchwały o nowej emisji akcji wraz z umowami o subemisję usługową lub inwestycyjną. Tymczasem z materiału dowodowego zebranego w sprawie administracyjnej wynika, że powód nie dysponuje majątkiem własnym, własnym kapitałem, korzysta z kredytu kupieckiego (

którego źródła nie przedstawił) , a umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za 2004 – 2005 r. dotyczy jedynie 50.000 zł.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy prawo energetyczne Prezes URE udziela koncesji wnioskodawcy, który: dysponuje środkami finansowymi w wielkości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności bądź jest w stanie udokumentować możliwości ich pozyskania. Ocena, zatem czy ubiegający się o udzielenie koncesji dysponuje określonymi środkami pozostawiona została organowi administracji, który zgodnie z przepisami ustaw o swobodzie gospodarczej oraz prawo energetyczne musi na podstawie przeprowadzonego postępowania dokonać tej oceny. Podważenie jej musi być wynikiem wykazania przez stronę nie trafności przyjętych przesłanek do wnioskowania lub nielogiczności wniosku dokonującego tej oceny organu administracji. Powód w toku postępowania administracyjnego ani też przed Sądem Okręgowym nie przedstawił, poza własnymi twierdzeniami innych dowodów dających podstawę do wniosków mogących zmienić tę ocenę.

W tym miejscu wskazać należy, że wniosek dowodowy w postaci informacji banku z 2004 r. jest spóźniony, bowiem powód mógł i powinien przedstawić go Sądowi pierwszej instancji. (art. 381 kpc). Natomiast kserokopia deklaracji na zaliczkę miesięczną na podatek dochodowy za wrzesień 2006 r. nie daje jeszcze jednoznacznej odpowiedzi co do kwestii dysponowania odpowiednimi środkami finansowymi. Nie może bowiem ująć z pola widzenia, że wykazywany dochód dotyczy jednego miesiąca i jego wysokość jest wysokością przed opodatkowaniem.

Nie można także zgodzić się z argumentacją apelacji, że Sąd Okręgowy naruszył przepis art. 38 w zw. z art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy prawo energetyczne przez niewłaściwe zastosowanie.

Kognicja organu koncesyjnego obejmuje realizację warunków określonych art. 33 ustawy - Prawo energetyczne] oraz zdolność wnioskodawcy do prowadzenia w przyszłości zgodnej z przepisami działalności. Jak wyżej wskazano i co przyjął jako przesłankę swego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy, że ustalenia poczynione w toku postępowania administracyjnego są prawidłowe i trafne. Te ustalenia Sąd Apelacyjny w całości podziela.

Przy tej ocenie nie może ująć z pola widzenia, że pojęcie koncesji, pomimo braku ustawowej definicji, odnosić należy do aktu indywidualnego, w którym organ administracji publicznej ustala prawo do podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej, mającego szczególne znaczenie dla bezpieczeństwa państwa i obywateli lub ze względu na ważny interes publiczny, wydawanego na wniosek, na podstawie przepisów ustawowych oraz mającego zapewnioną ochronę trwałości.

Z powyższego, zatem wynika, że koncesja jest aktem publicznoprawnym, a zatem jej udzielenie musi być wynikiem starannego rozważenia przesłanek i podjęcia decyzji uwzględniającej charakter prawny tego aktu, jakim jest koncesja.

W tym kontekście jednoznacznym i uzasadnionym rozwiązaniem legislacyjnym jest przepis, art. 38 ustawy prawo energetyczne uzależniający udzielenie koncesji od złożenia zabezpieczenia majątkowego. Sposób zabezpieczenia majątkowego wynika z przepisów prawa energetycznego, jak również możliwość uzależnienia udzielenia koncesji od jego złożenia. Nie można zatem przy uwzględnieniu pozostałych ustaleń i rozważań powyżej uczynionych uznać, że Sąd Okręgowy wydając wyrok naruszył przepisy art. 38 w zw. z art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy – prawo energetyczne.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny uznając, że apelacja jest niezasadna na podstawie art. 385 kpc oddalił ją

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc.



Na oryginale własnoręcznie podpisany.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy